Τὸ φύλλον δραχ. 3 καὶ διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν δραχ. 5.—

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Εγκεκριμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα (1932)
Τιμηθὲν διὰ τοῦ Ἀργυροῦ Μεταλλίου τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν (1935).

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δραχμὲς 120. Ἑξάμηνη δραχ. 65. Τρίμηνη δραχ. 35.
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γρόσια διατημ. 50· Ἀμερικῆς δολλάρια 3.—Ἀγγλίας καὶ ὅλων ἐν γένει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.
Ἑξάμηνοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΝΒΟΥΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου ἀλλ' οἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἱουδήποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 48ος — *Ἀθῆναι, 4 Ἰανουαρίου 1941* — *Ἔτος 63ον.—Ἀριθ. 5*

ΕΥΤΥΧΙΣΜΕΝΟ ΤΟ 1941

ΔΑΥΪΔ ΚΡΩΦΟΡΔ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JOHN BUCHAN

—Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο—

Εἶχα ἀρχίσει πιὰ νὰ κουράζομαι καὶ κάθε στιγμὴ νόμιζα πὼς ἄκουγα τὰ καταραμένα βήματα τοῦ μαύρου ἀπὸ πίσω μου. Λαχανιασμένος χώθηκα σὲ κάτι φραγὲς ἀπὸ ἀγριοτριανταφυλλιές, δίχως νὰ νοιαστῶ καθόλου γιὰ τὸ ὡραῖο μου κοστούμι. Τέλος ἔφτασα στὸ μονοπάτι καὶ ἡ χαρά μου ἦταν ἀνεκλάλητη ὅταν ἔπεσα ἀπάνω στὸν Μπὸμπ καὶ στὸν Θωμᾶ, ποὺ εἶχαν χασομερήσει γιὰ νὰ μὲ περιμένουν καὶ βρίσκονταν σὲ φοβερὴ ἀγωνία ἐξ αἰτίας μου. Πιαστήκαμε ἀπὸ τὰ χέρια καὶ σὲ λίγο βρεθήκαμε ἔξω ἀπὸ τὸ φαράγγι.

Γιὰ μιὰ στιγμὴ κοντοσταθήκαμε γιὰ νὰ κοιτάξουμε πίσω μας. Ἡ καταδίωξη εἶχε πάψει καὶ πρὸς τὸ μέρος τοῦ ποταμοῦ ἀκούγαμε τὸν ἦχο ἀπὸ βήματα ποὺ κατέβαιναν κατὰ τὴν παραλία.

— Τὸ μέτωπό σου εἶναι ματωμένο, Δαυΐδ, μοῦ εἶπε ὁ Μπόμπ. Σὲ χτύπησε αὐτὸς ὁ ἀγριάνθρωπος;

— Μοῦ πέταξε μιὰ πέτρα μὰ τοῦ τὸ πλήρωσα μὲ τόκο. Τοῦκανα ἕνα σημάδι στὴ μύτη του, ποὺ θὰ μὲ θυμᾶται σ' ὅλη του τὴ ζωή.

Μὴ τολμώντας νὰ πάρουμε τὸ δρόμο ποὺ περνοῦσε μέσα ἀπὸ τὰ χωράφια, τραβήξαμε πρὸς τὴν πλησιέστερη ἀνθρώπινη κατοικία: Ἕνα ἐξοχικὸ σπιτάκι ποὺ βρισκόταν ὡς ἕνα χιλιόμετρο ψηλότερα ἀπὸ τὴν παραλία. Μόλις φτάσαμε πέσαμε μισοαναίσθητοι ἔξω ἀπὸ τὴ μάντρα τοῦ ἀχουριοῦ.

—Ἔχασα καὶ τὸ φανάρι μου, ἔκανε ὁ Θωμᾶς, μόλις μπόρεσε νὰ πάρῃ ἀναπνοή. Αὐτὸς ὁ ἀγριάνθρω-

Ο ΠΟΛΕΜΙΚΟΣ ΜΠΟΝΑΜΑΣ ΤΟΥ ΜΠΕΜΠΗ

—Ἀ! ὁ μπονομάς μου! Τί νὰ ἔχῃ μέσα αὐτὸ τὸ πελώριο δέμα;

—Ὤ! ὤ! ἕν' ἀλογάκι! Τί ὡραῖος μπονομάς, καὶ τώρα μάλιστα μὲ τὸν πόλεμο!

—Χόπ! χόπ! Ἐμπρός, ἴσια στὸ μέτωπο! Εἶμαι . . . μηχανοκίνητος φάλαγξ!

πος φταίει γιὰ ὅλα. Νὰ ἰδῇ τί ἔχει νὰ πάθῃ τώρα ποὺ ἐγὼ θὰ τὰ εἰπῶ ὅλα τοῦ πατέρα μου.

— Δὲν ἔχεις νὰ πῇς τίποτε ἀπολύτως! εἶπε ὁ Μπόμπ. Ὁ ἀράπης δὲν ξέρει οὔτε ποιοί εἴμαστε, οὔτε ποῦ μένουμε κι' ἔτσι δὲν μπορεῖ τίποτε νὰ μᾶς κάνῃ. Μ' ἂν μαθευτῇ ἡ ἀποψινὴ ἱστορία καὶ μᾶς ἀνακαλύψῃ ποιοί εἶμαστε, τότε δίχως ἄλλο θὰ μᾶς δολοφονήσῃ.

Ἔτσι ὁ Μπόμπ μᾶς ἔβαλε νὰ ὁρκιστοῦμε πὼς θὰ κρατήσουμε τὸ πρᾶγμα μυστικὸ καὶ δὲν θὰ φανερώσουμε τίποτε σὲ κανένα. Ἐγὼ εὐχαρίστως ἔδωσα τὸν ὅρκο ποὺ μοῦ ζήτησε γιατὶ ἔβρισκα πὼς εἶχε ἀπόλυτα δίκιο. Κατόπιν κόψαμε καὶ βγήκαμε στὸ μεγάλο δρόμο καὶ τότε ἀρχίσαμε πάλι νὰ περπατοῦμε μὲ ζωηρὸ βῆμα, τώρα ὄχι πιὰ τόσο ἀπὸ τὸν φόβο τοῦ μαύρου, ὅσο ἀπὸ τὸ φόβο τῆς τιμωρίας ποὺ μᾶς περίμενε στὸ σπίτι. Μέσα στὴν ταραχή μας ὁ Μπόμπ κι' ἐγὼ ξεχάσαμε ὁλότελα τὰ καπέλλα μας ποὺ εἴχαμε κρύψει μέσα σταὺς θάμνους.

Ὡστόσο ἦταν γραφτὸ νὰ μὴν περάσῃ ἀπαρατήρητη αὐτὴ ἡ περιπέτειά μας. Γιὰ τὴν κακή μας τύχη ὁ αἰδεσιμώτατος Μάρντοκ ἀδιαθέτησε κι' ἔτσι τὸ κήρυγμα ματαιώθηκε καὶ οἱ πιστοὶ γύρισαν νωρὶς στὰ σπίτια τους. Ἡ μητέρα μου μὲ περίμενε μάταια ἐπὶ κάμποσην ὥρα στὴν πόρτα τῆς ἐκκλησίας καὶ μὴ βλέποντάς με νὰ ἔρχουμαι ἀνέβηκε στὸ γυναικωνίτη. Στὸ τέλος μάντεψε τὴν ἀλήθεια. Ἂν τὸ εἶχα ἁπλῶς σκάσει γιὰ νὰ μπερμπαντέψω μαζὶ μέ τοὺς φίλους μου στὰ χωράφια, ἡ τιμωρία μου θὰ ἦταν ἀνάλογη μὲ τὸ παράπτωμά μου. Μὰ ἡ ἐλεεινὴ κατάσταση ποὺ βρισκόμουν ἐγὼ καὶ τὰ ροῦχα μου, ἔδειχναν πὼς δὲν εἶχα κάνει μόνον ἕναν ἀθῶο περίπατο. Τὸ πρόσωπό μου ἦταν γεμάτο γρατσουνιὲς ἀπὸ τ' ἀγκάθια, τὸ καινούργιο μου παντελόνι ἦταν ὅλο παλουκιὲς καὶ τὸ ψηλό μου καπέλλο εἶχε ἐξαφανισθεῖ. Ἔφαγα λοιπὸν δυὸ γενναίους μπάτσους ἀπὸ τὴ μητέρα μου, στάλθηκα στὸ κρεββάτι νηστικὸς καὶ ἔλαβα τὴ διαβεβαίωση, πὼς ὅταν γύριζε πίσω ὁ πατέρας μου τότε θὰ μοῦ ἔδινε τὴν τιμωρία ποὺ μοῦ ἄξιζε.

Ὁ πατέρας μου, γύρισε τὸ ἄλλο πρωΐ, πρὶν ἀπὸ τὸ πρόγευμα καὶ ἔφαγα μὲ τὸ βούρδουλα τόσες, ὅσες δὲν εἶχα ξαναφάει ποτὲ στὴ ζωή μου. Ἔτσι ξεκίνησα γιὰ τὸ σχολεῖο νοιώθοντας ἐκτὸς ἀπὸ τὴ συνειθισμένη κακοκεφιὰ τῆς Δευτέρας, καὶ πόνους σ' ὁλόκληρο τὸ ξυλισμένο μου κορμί. Μόλις ἔφθασα στὴ γωνιὰ τοῦ δρόμου ἀντίκρυσα τὸν Μπόμπ ποὺ στεκόταν στὸ πεζοδρόμιο καὶ κοίταζε προσεκτικὰ ἕνα ἁμάξι ὅπου εἶχαν καθήσει δυὸ ἄνθρωποι. Ἦταν ὁ πάστωρ τῆς ἐνορίας τοῦ Θωμᾶ, ποὺ ὁδηγοῦσε στὸ σταθμὸ τὸ χτεσινό του ἱεροκήρυκα. Τὸ ἄλλο λεπτὸ εἴχαμε κρυφτεῖ κι' οἱ δυό μας πίσω ἀπὸ τὴν πόρτα μιᾶς μεγάλης καμάρας ἀπ' ὅπου μπορέσαμε νὰ παρακολουθήσουμε ἀνενόχλητοι τὴν ἀναχώρησή τοῦ ἐχθροῦ μας. Ἀπὸ πάνω ἀπὸ τὰ ράσα του εἶχε φορέσει ἕνα βαρὺ γούνινο παλτὸ κρατοῦσε στὰ χέρια του μιὰ ταξιδιωτικὴ τσάντα κατασκαίνουργη ἀπὸ κίτρινο δέρμα. Ἐκεῖνο ὅμως ποὺ πρόσεξα καλύτερα ἀπ' ὅλα τ' ἄλλα καὶ ποὺ μ' ἔκανε νὰ ξεχάσω τὰ πονεμένα μέλη μου, ἦταν πὼς τὸ ἕνα του ἀπὸ τὰ μάτια ἦταν μπλάβο καὶ πὼς στὴ μύτη του εἶχε κολλημένα δυὸ τσιρότα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'

Πρὸς τὸ ἄγνωστο

Τρία χρόνια ἀκόμη ἐξακολούθησα νὰ φοιτῶ στὸ Γυμνάσιο τοῦ Κίρκαιηπλ, ὅπου πρέπει νὰ τ' ὁμολογήσω πὼς ἔκανα πολὺ περισσότερες προόδους στὰ σπόρτ παρὰ στὰ μαθήματά μου. Ὁ ἕνας μετὰ τὸν ἄλλον οἱ διάφοροι φίλοι μου πέρασαν ἀπὸ τὴν ξενοιασιὰ τῆς ἐφηβικῆς ζωῆς στὴν τραχειὰ βιοπάλη. Ὁ Θωμᾶς Ντάϊκ ἐπέτυχε δυὸ φορὲς νὰ μπαρκάρῃ κρυφὰ σὲ κάτι ὁλλανδέζικες γολέττες ποὺ εἶχαν ἔρθει στὸ λιμάνι μας γιὰ νὰ φορτώσουν κάρβουνο. Στὸ τέλος κατάφερε νὰ πάρῃ καὶ τὴν ἔγκριση τοῦ πατέρα του κι' ἔγινε μαθητευόμενος πλοίαρχος τοῦ ἐμπορικοῦ ναυτικοῦ. Ἐγὼ ἐξακολούθησα νὰ πηγαίνω στὸ σχολεῖο, ὡς τὴν ἡμέρα ποὺ ἔμεινα ὁ τελευταῖος καὶ μοναδικὸς μαθητὴς στὴν τελευταία τάξη. Ὁ τίτλος αὐτὸς δὲ μ' ἐνθουσίαζε βέβαια καθόλου κι' ἔνοιωθα μᾶλλον ντροπιασμένο τὸν ἑαυτό μου. Εἶχα γίνει ἕνας ψηλὸς καὶ δυνατὸς παίδαρος καὶ τὰ κατορθώματά μου στὸ ποδόσφαιρο καὶ στὴν πυγμαχία εἶχαν δημιουργήσει γύρω ἀπὸ τὸ ὄνομά μου μιὰ φήμη ποὺ ξεπερνοῦσε κατὰ πολὺ τὴν περιφέρεια τοῦ Κίρκαιηπλ καὶ τοῦ Πόρτινγκρος. Ὡστόσο ὁ πατέρας μου φαντάζομαι πὼς θὰ ἦταν μᾶλλον ἀπογοητευμένος ἀπὸ τὸ μοναχογιό του. Εἶχε ἐλπίσει πὼς θὰ ἔδειχνα μεγαλύτερη ἀγάπη στὴ μελέτη καὶ στὶς ἐπιστήμες καὶ πὼς θὰ εἶχα κληρονομήσει κάτι ἀπὸ τὴ δική του ἐπίδοση στὶς κλασσικὲς σπουδές.

Ἐγὼ ὁ ἴδιος δὲν ἔδειχνα ὡς τότε καμμιὰ κλίση γιὰ τίποτε τὸ ἰδιαίτερο. Ἕνα πρᾶγμα ὅμως ἤξερα καλά: Θ' ἀκολουθοῦσα ὁπωσδήποτε ἕνα ἐλεύθερο ἐπάγγελμα. Ὁ φόβος μήπως τυχὸν καὶ μὲ βάλουν ὁπαλλήλο σὲ κανένα γραφεῖο, ὅπως τόσους ἄλλους ἀπὸ τοὺς συμμαθητές μου, μὲ ἔκανε νὰ προτιμήσω νὰ συνεχίσω τὶς σπουδές μου. Ἔτσι ἀποφάσισα ν' ἀκολουθήσω τὸ ἱερατικὸ στάδιο. Κι' αὐτὸ τὸ ἔκανα, ὄχι ἐπειδὴ ἐνοιωθα μεγάλη κλίση γιὰ τὴν ἱερὴ αὐτὴν ἀποστολή, ἀλλὰ γιατὶ μ' αὐτὸ τὸν τρόπο θὰ διαδεχόμουν μιὰ μέρα τὸν πατέρα μου. Ἔτσι σὲ ἡλικία δεκαὲξ ἐτῶν μ' ἐστεῖλαν στὸ Ἐδιμβοῦργο, ὅπου ἐπὶ ἕνα χρόνο παρακολούθησα ἀνώτερα μαθήματα καὶ τὸν χειμῶνα γράφτηκα στὴ Φιλοσοφικὴ Σχολὴ τοῦ Πανεπιστημίου.

[Ἀκολουθεῖ] ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ΧΙΛΙΑ ΜΥΡΙΑ

ΜΙΑ ΣΥΖΗΤΗΣΗ

Στὴν Ἰταλία, ὁ Μουσσολίνι ἀπαγορεύει αὐστηρὰ τὶς συζητήσεις στὰ κέντρα.

Σ' ἕνα καφενεῖο τῆς Ρώμης, τρεῖς Ἰταλοί, ἀντιφασιστὲς καὶ τρομοκρατημένοι, κάθουνται ὧρες χωρὶς νὰ βγάζουν μιλιά. Ἄξαφνα, ὁ ἕνας ἀναστέναξε δυνατά:

—Ἀααχ! (δηλαδή, τί δυστυχία αὐτὴ ποὺ μᾶς βρῆκε μὲ τὸ Μουσσολίνι!)

Ὁ ἄλλος ἐπιδοκιμάζει μελαγχολικά:

— Σί, σί (ναί, ναί).

Κι' ὁ τρίτος ἔντρομος:

— Φτάνει, γιὰ τὸ Θεό! ἀπαγορεύονται οἱ συζητήσεις!

Ο ΑΝΑΝΙΑΣ

Ο ΑΓΙΟΣ ΒΑΣΙΛΗΣ

Ἀκούραστος μὲς στὸ Βοριὰ
κι' ἂς εἶν' τὰ γένεια Του χιονᾶτα
γέρος γιομάτος ροδονιάτα
χῶρες διαβαίνει καὶ χωριά.

Μ' ἀνάλαφρη περπατησιά,
χιόνι κι' ἂν ρίχνῃ καὶ χαλάζι,
σὲ πολιτεῖες, σὲ νησιά,
τὰ παιχνιδάκια μᾶς μοιράζει.

Φέρνει μὲ τὴν Πρωτοχρονιὰ
κοῦκλες, ἁμάξια κι' ἀλογάκια,
τόπια, ντουφέκια καὶ τραινάκια,
ναῦτες, καράβια μὲ πανιά.

Ἅγιε Βασίλη, Ἅγιε Βασίλη,
μὲ τὴ χρυσῆ Σου τὴν καρδιά,
Ὤ! μὴν ὀργῆς, Ἅγιε Βασίλη,
Σὲ καρτεροῦνε τὰ παιδιά...

ΜΑΡΙΑ ΚΡΥΣΤΑΛΛΗ

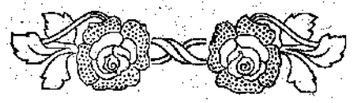

ΑΘΗΝΑ ΙΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑΤΙΚΗ

Ἀγαπητοί μου,

Ὅταν ἤμουν μικρός, δὲν εἴχαμε οὔτε Ἡμεροδείκτες τοῦ τοίχου ἢ τοῦ τραπεζιοῦ, οὔτε Ἡμερολόγια τῆς βιβλιοθήκης ἢ τῆς τσέπης. Εἴχαμε μόνο τὸν Καζαμία. Ἦταν ἕνα φτωχό, κακοτυπωμένο φυλλάδιο ἀπὸ καμμιὰ εἰκοσαριὰ σελίδες, ποὺ ἔβγαινε ἑνὰ δυὸ μῆνες πρὶν ἀπὸ τὸ Νέο Ἔτος, κι' εἶχε αὐτὰ ποὺ ἔχουν καὶ τὰ σημερινὰ Ἡμερολόγια: Μηνολόγιο, Ἑορτολόγιο, Σεληνοδρόμιο, Ἐκλείψεις, Τέλη Χαρτοσήμου, Ταχυδρομικὰ Τέλη καὶ καθεξῆς. Ἀλλὰ εἶχε καὶ κάτι ἄλλο, πολὺ διασκεδαστικό: προφητεῖες! Γι' αὐτὸ λεγόταν καὶ «Προφητικὸ Ἡμερολόγιο». Σὲ κάθε μῆνα δηλαδὴ καὶ σὲ κάθε τέταρτο σελήνης (ἑβδομάδα), ἔγραφε καὶ τὰ μεγάλα γεγονότα ποὺ θὰ συνέβαιναν στὸ χρονικὸ ἐκεῖνο διάστημα. Καὶ διαβάζαμε κάτι τέτοιες προφητεῖες: Πτῶσις ὑπουργείου, Ναυάγιον μεγάλου ἀτμοπλοίου, Γέννησις..., τέρατος, Θάνατος μεγάλου ἀνδρός, Σεισμὸς καταστρεπτικός. Βασιλικὸς γάμος κτλ. Ἐννοεῖται πὼς οἱ περισσότερες ἀπ' αὐτὲς τὶς προφητεῖες ἔβγαιναν. Γιατὶ ἂν προσδιοριζόταν ὁ χρόνος — τὸ δεῖνα τέταρτο σελήνης τοῦ τάδε μηνός — ἔμενε ὅμως ἀπροσδιόριστος ὁ τόπος, κι' αὐτὴ ἴσα-ἴσα ἦταν ἡ κατεργαριὰ τοῦ μετὰ Χριστὸν προφήτου Καζαμία. Μποροῦσε, σ' ὅλο τὸν κόσμο, νὰ μὴν ἀλλάξῃ μιὰ κυβέρνηση; νὰ μὴν πεθάνῃ ἕνας μεγάλος, νὰ μὴ γίνῃ ἕνας δυνατὸς σεισμός, ἢ νὰ μὴ γεννηθῇ... ἕνα κατσικάκι μ' ἕξη πόδια; Γι' αὐτὸ οἱ ἕξυπνοι ἄνθρωποι γελοῦσαν μὲ τὶς προφητεῖες τοῦ Καζαμία, καὶ μόνο οἱ ἁπλοὶ τὶς ἐπίστευαν. Σήμερα γελοῦν μ' αὐτὲς ὅλοι, γιατὶ τὶς κάνουν οἱ εὐθυμογράφοι. Στὰ πρωτοχρονιάτικα φύλλα τῶν ἐφημερίδων, μέσα στὴν ἄλλη ἐπίκαιρη λογοτεχνικὴ ὕλη ὑπάρχει σχεδὸν πάντα καὶ μιὰ εὔθυμη σατυρικὴ στήλη μὲ προφητεῖες, ποὺ σατυρίζουν πρόσωπα καὶ πράγματα, πολλὲς φορὲς ἐξυπνότατα.

Ἀλλὰ γιατὶ θυμήθηκα τὸν Καζαμία καὶ τὶς προφητεῖες του; Ἁπλούστατα γιατὶ σκέφθηκα νὰ κάμω κι' ἐγώ, μὲ τὴ σημερινὴ πρωτοχρονιάτικη Ἐπιστολή μου, μερικὲς προφητεῖες γιὰ τὸ 1941. Τὸ καλεῖ ἡ περίσταση. Τὸ Ἔτος, βλέπετε, ποὺ μπαίνει θὰ εἶναι πολὺ σπουδαῖο καὶ γιὰ μᾶς καὶ γιὰ ὅλο τὸν κόσμο. Καθένας, καὶ χωρὶς νὰ θέλῃ, γίνεται Καζαμίας. Μὲ τὴ διαφορά, πὼς δὲν χρειάζεται οὔτε προφητικὴ δύναμη, οὔτε... πονηριά, γιὰ νὰ κάμῃ προφητεῖες ποὺ θὰ βγοῦν. Κάποτε, ὁ Ἀντρέας Λασκαράτος, ὁ μεγάλος σατυρικὸς καὶ κοινωνιολόγος τῆς παλιᾶς Κεφαλληνίας, εἶπε κάτι τέτοιο: «Μὲ λένε προφήτη. Ἀλλὰ δὲν εἶμαι. Προλέγω μόνο πὼς ἐκεῖ ποὺ φυτεύεις κολοκυθόσπορο, θὰ βγῇ κολοκυθιὰ κι' ὄχι πορτοκαλιά». Αὐτὸ εἶναι! Ἀπὸ ἐκεῖνα ποὺ ἔγιναν μπορεῖ κανεὶς νὰ προφητέψῃ ἀσφαλέστατα ἐκεῖνα ποὺ θὰ γίνουν. Π. χ. ὡς ἐκεῖ ποὺ ἔχουμε στριμώξει στὴν Ἀλβανία τοὺς Ἰταλούς — ὅλο καὶ πίσω — μπορεῖ νὰ μὴ τοὺς πετάξουμε αὔριο στὴ θάλασσα; Καὶ νὰ τὸ πιὸ μεγάλο καὶ τὸ πιὸ βέβαιο, γιὰ μᾶς, γεγονὸς τοῦ 1941: ἡ νίκη μας στὸν πόλεμο ποὺ κάνουμε τώρα. Κι' ἀφοῦ ὁ πόλεμός μας θὰ τελειώσῃ μὲ νίκη, μποροῦμε νὰ φανταστοῦμε τί εὐτυχισμένα γεγονότα θὰκολουθήσουν. Γιατὶ κι' ἡ μεγάλη μας Σύμμαχος θὰ νικήσῃ, καὶ μαζί της θὰ κάμουμε τὴ συνθήκη τῆς εἰρήνης μὲ τὸν ἐχθρό. Θὰ κρατήσουμε τὴ Β. Ἤπειρο ποὺ τοῦ τὴν πήραμε μὲ τὴ λόγχη, θὰ τοῦ πάρουμε καὶ τὰ Δωδεκάνησα, καὶ θὰ τὸν κάμουμε νὰ μᾶς πληρώσῃ μιὰ μεγάλη ἀποζημίωση γιὰ τὶς ζημιὲς ποὺ μᾶς ἔκαμε, τοὺς ἀνθρώπους ποὺ μᾶς σκότωσε καὶ τὰ σπίτια ποὺ μᾶς γκρέμισε στὶς διάφορες ἀνοχύρωτες κι' ἀνυπεράσπιστες πόλεις ποὺ τόσο ἀνανδρα ἐβομβάρδισε. Οἱ ἄνθρωποι δὲν θὰναστηθοῦν—νά, δυστυχῶς, μιὰ πολὺ βέβαιη προφητεία — οἱ πόλεις ὅμως θὰ ξαναγίνουν ὅπως ἦταν καὶ καλύτερες. Ἕνα νικηφόρο Κράτος δὲν μεγαλώνει μόνο ἐδαφικῶς, ἀλλὰ καὶ πλουταίνει κι' εὐημερεῖ. Τὶς δύσκολες, τὶς σκληρὲς ἡμέρες τοῦ πολέμου, διαδέχονται οἱ ὧραῖες, οἱ εὐτυχισμένες τῆς εἰρήνης. Κι' αὐτὲς ἀκριβῶς θὰ ἰδοῦμε τὸ σωτήριο ἔτος 1941.

Κι' ἡ Διάπλασις; Δὲν εἶναι καθόλου τολμηρὸ νὰ προβλέψουμε καὶ γι' αὐτὴν τὰ καλύτερα. Ὅπως ὅλα τἄλλα σὲ μιὰ γενικὴ εὐημερία, θὰ εὐημερήσῃ καὶ θὰ προοδεύσῃ καὶ τὸ ἀγαπημένο σας περιοδικό. Τὸ μηνιαῖο δωδεκασέλιδο θὰ ξαναγυρίσῃ... θριαμβευτικά, καὶ καθόλου ἀπίθανο νὰ γίνῃ ἕνα τόσο γενναῖο ξεσπάθωμα, ὥστε τὸ δωδεκασέλιδο νὰ καθιερωθῇ κι' ἑβδομαδιαῖο. Αὐτὴ εἶναι ἡ διαπλασιακή μου προφητεία γιὰ τὸ 1941, κι' εὔχομαι στὸ Θεὸ νὰ βγῇ ἀληθινή. Λοιπόν, μὲ ὑγεία, χαρὰ κι' εὐτυχία τὸ Νέον Ἔτος.

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΤΑ ΚΑΤΟΡΘΩΜΑΤΑ ΤΟΥ ΚΟΥΤΟ-ΜΙΚΕ

5.

Ὕστερ' ἀπὸ λίγες ἡμέρες, ἡ κυρὰ-Μαρίτσα εἶπε στὸν καινούργιο ὑπηρέτη:

— Μικέ, οἱ νεροκολοκύθες τῆς κυρὰ-Ποθούλας ἔγιναν. Μοῦ ὑποσχέθηκε νὰ μοῦ δώσῃ μιά, καὶ σήμερα πρέπει νὰ πᾷς, παιδί μου, νὰ μοῦ τὴ φέρῃς. Θὰ τὴν κόψουμε στὰ δυό, θὰ τὴν ἀδειάσουμε ἀπὸ τοὺς σπόρους, θὰ τὴν ξεράνουμε στὸν ἥλιο καὶ θὰ κάμουμε δυὸ γαβάθες περίφημες.

— Τοὺς σπόρους ὅμως θὰ τοὺς κάμουμε πασσατέμπο καὶ θὰ τοὺς φᾶμε, πρόσθεσε ἡ Γαρουφαλιά.

Κι' ὁ Μικές, ποὺ τρελλαινόταν γιὰ πασσατέμπο, ἔτρεξε μὲ μεγάλη προθυμία νὰ φέρῃ τὴ νεροκολοκύθα.

Τὸ κτῆμα τῆς κυρὰ-Ποθούλας ἦταν ἀρκετὰ μακρυά, μὰ ὁ μικρός, τρέχοντας, ἔφτασε γρήγορα.

— Καλημέρα, κυρὰ-Ποθούλα, εἶπε στὴ νοικοκυρά. Μ' ἔστειλε ἡ

κυρά μου, ἀπὸ τὴν Κουκουναριά, νὰ πάρω τὴ νεροκολοκύθα ποὺ τῆς ὑποσχέθηκες.

— Νά, ἐκεῖ εἶναι ὁ λαχανόκηπος, τοῦ ἀποκρίθηκε ἡ κυρὰ - Πο θούλα, κι' ἐκεῖ, σὲ μιὰν ἄκρη, εἶναι κι' οἱ νεροκολοκύθες ποὺ τὶς ἔκοψα χτές. Πήγαινε κὰι πάρε μιά, ὅποια σοῦ ἀρέσει.

Ὁ κουτὸ Μικὲς πῆγε καὶ διάλεξε τὴ μεγαλύτερη. Ἦταν πελώρια, σὰν ἑκατὸ τόπια μαζί, καὶ βέβαια θὰ εἶχε καὶ τοὺς περισσότερους σπόρους. Ἀλλὰ πῶς νὰ τὴν κουβαλήσῃ ὥς τὴν Κουκουναριά, τόσο δρόμο ;.. Θυμήθηκε τότε τὴ ρόδα. Μήπως κι' ἡ νεροκολοκύθα δὲν ἦταν στρογγυλή, κι' ἂν τὴν ἔσπρωχνε, δὲν θὰ κυλοῦσε κι' αὐτὴ σὰν τὴ ρόδα, σὰν τὸ στεφάνι; Μὰ ναί, αὐτὸς ἦταν ὁ καλύτερος τρόπος γιὰ νὰ τὴν κουβαλήσῃ χωρὶς κόπο καὶ γρήγορα.

Τὴν ἔσπρωξε τότε μ' ὅλη του τὴ δύναμη κι' ἡ νεροκολοκύθα ξεκουνήθηκε καὶ πῆρε δρόμο . . .

(Ἀκολουθεῖ) **Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ**

ΟΙ ΚΗΔΕΜΟΝΕΣ ΤΗΣ ΝΤΟΥΝΤΟΥΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JACQUELINE DUCHÉ

—Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο—

—Ἡ κυρία Δαρζὸν νοσηλεύεται στὸ δικό μου τμῆμα, εἶπε στὸ νέο. Δὲν εἶναι σοβαρὰ πληγωμένη, ἀλλὰ ὁ ψυχικός της κλονισμὸς εἶναι πολὺ μεγάλος. Ὅλη σχεδὸν τὴν νύχτα ἔψαχνε μέσα στὶς γραμμὲς γιὰ νὰ βρῇ τὴν κόρη της, ποὺ φαίνεται πὼς θὰ ἔγινε κομμάτια, γιατὶ δὲν βρῆκαν παρὰ τὸ καταματωμένο παλτουδάκι της. Αὐτὴ τὴ στιγμὴ ὁ ἄντρας της βρίσκεται κοντά της καὶ ἡ δυστυχισμένη εἶναι σὲ τέτοια κατάσταση, ὥστε φαίνεται πὼς οὔτε κἂν αὐτὸν δὲν τὸν ἀναγνωρίζει.

Ὁ Μάνος ἄκουσε τὴν ἀφήγηση κατάχλωμος. Δάγκασε τὰ χείλη του γιὰ νὰ συγκρατήσῃ τὴ συγκίνησή του κι' εὐχαρίστησε τὸ γιατρό.

— Μοῦ φαίνεται λοιπὸν πὼς ἡ δική μου ἡ παρουσία εἶναι ἐδῶ περιττή, εἶπε. Θὰ στείλω στὴν κυρία Δαρζὸν ἕνα γράμμα γιὰ νὰ τὴν συλλυπηθῶ. Σᾶς εὐχαριστῶ, γιατρέ.

Ἔσφιξε τὸ χέρι τοῦ γιατροῦ καὶ μὲ δυσκολία κατέβηκε κάτω καὶ κατάφερε νὰ φθάσῃ ὥς τ' ἁμάξι του περνώντας μέσα ἀπὸ τὸ πλῆθος τῶν περιέργων καὶ τῶν δημοσιογράφων ποὺ γέμιζαν ὥς κάτω τοὺς δρόμους. Ξεκίνησε καὶ χωρὶς νὰ βιάζεται βγῆκε στὴν ἔρημη ἐξοχή, περνώντας ἀπὸ τὸ σημεῖο ἀκριβῶς ὅπου εἶχε γίνει ἡ φοβερὴ καταστροφή. Ἡ σιδηροδρομικὲς γραμμὲς ἦταν ἀκόμη γεμάτες ἀπὸ τὰ σπασμένα βαγόνια, τὰ καβαλλικευμένα τὸ ἕνα ἐπάνω στὸ ἄλλο. Ἄνθρωποι μὲ φανάρια καθάριζαν τὸ μέρος ἀπ' τὰ συντρίμματα κι' ἄλλοι ἔψαχναν ἀκόμη νὰ βροῦν θύματα. Τὸ θέαμα ἦταν ἀπερίγραπτα θλιβερὸ καὶ ὁ Μάνος ἔνοιωσε τὴ θλίψη του νὰ γίνεται ἀκόμη μεγαλύτερη. Δὲν ἀπεῖχε πιὰ παρὰ μερικὰ χιλιόμετρα ἀπὸ τὸ σπίτι του.

Ὅλη ἡ δραστηριότης του καὶ τὸ θάρρος του εἶχαν τώρα πέσει καὶ δὲν μποροῦσε πιὰ νὰ συγκρατήσῃ τὴ συγκίνησή του. Ἡ Σιμόνη, ἡ ἀγαπητὴ παιδική του φίλη, ποὺ ἦταν πάντα τόσο πρόσχαρη καὶ τόσο γεμάτη ζωὴ ὅταν ἡ Σιμόνη παντρεύτηκε καὶ μὲ τὴν ἀπαγόρευση ποὺ ἔνοιωσε, ὡστόσο μαζὶ μὲ τὴν ἀτομικὴ του λύπη αἰσθανόταν καὶ χαρὰ γιὰ τὴ μικρή του φίλη μὲ τὴν ἰδέα πὼς θὰ ἦταν εὐτυχισμένη. Τώρα ὅμως ποὺ γνώριζε πὼς δὲν ἦταν παρὰ μιὰ ἀπελπισμένη μητέρα, ἡ συμπόνια του γινόταν ἀβάσταχτη καὶ τὰ δάκρυα ἄρχισαν νὰ τρέχουν στὸ πρόσωπό του. Ἀφήνοντας ἔτσι τὴ λύπη του νὰ ξεσπάσῃ ἐλεύθερα ἔσχιζε μὲ μεγάλη ταχύτητα ἕνα δασάκι ποὺ βρισκόταν σὲ μικρὴ ἀπόσταση ἀπὸ τὸ χωριό, ὅταν ξαφνικὰ ἀναγκάστηκε νὰ στρίψῃ ἐντελῶς ἀπότομα τὸ τιμόνι, βγάζοντας κιόλας μιὰ πνιγμένη φωνή. Τὸ αὐτοκίνητο πήδησε σχεδὸν ὁλόκληρο, πέρασε ξυστὰ ἀπὸ ἕνα δένδρο καὶ δὲν σταμάτησε παρὰ λίγα μέτρα παρακάτω. Κάθιδρος ἀπὸ ἀγωνία ὁ Μάνος κατέβηκε καὶ ἄρχισε νὰ τρέχῃ στὸ δρόμο πρὸς τὸ μέρος ἀπ' ὅπου εἶχε ἔρθει.

— Γιὰ ὄνομα τοῦ Θεοῦ, δὲν φαντάζομαι δὰ καὶ νὰ τρελλάθηκα, εἶπε. Νὰ νά, ἐδῶ ἀκριβῶς, οἱ φάροι μου ἔπεσαν ἐπάνω σὲ μιὰ λευκὴ μορφή, σ' ἕνα κοριτσάκι, ποὺ μὲ τὰ χέρια καὶ τὸ πρόσωπο καταματωμένα ἐρχόταν ὁλοῖσια καταπάνω μου. Μήπως τυχὸν ὀνειρεύτηκα ;

Ὁ δρόμος τώρα φαινόταν ὁλότελα ἔρημος. Ὁ Μάνος προχώρησε ἀκόμη περισσότερο, ἔψαξε μέσα στὰ χαμόδεντρα, κοίταξε τὰ χαντάκια. Τίποτε.

—Κι' ὅμως εἶμαι βέβαιος πὼς τὸ εἶδα τὸ κοριτσάκι αὐτό. Λίγο ἔλειψε μάλιστα νὰ τὴν σκοτώσω μὲ τὸ αὐτοκίνητο. Μοῦ φαίνεται σὰν νὰ βλέπω ἀκόμη τὸ ἄσπρο της φουστανάκι καὶ τοὺς κόκκινους λεκέδες.

Ἔψαξε ἀκόμη μιὰ φορὰ ἕνα γύρο, ὥσπου βεβαιώθηκε πὼς ἦταν ὁλομόναχος σ' αὐτὴν τὴν ἐρημία.

— Δὲν γίνεται ἄλλο, θἄναι τὸ μυαλό μου ταραγμένο εἶπε. Ὅλα αὐτὰ τὰ θεάματα σήμερα μὲ τάραξαν ὑπερβολικά. Αὐτὸ ποὺ μοῦ φάνηκε πὼς εἶδα, δὲν ἦταν παρὰ πλάσμα τῆς φαντασίας μου.

Ὡστόσο, παρ' ὅλο ποὺ κατέληξε σ' αὐτὸ τὸ συμπέρασμα, ὁ νέος συνέχισε τὸ δρόμο του βραδυπορώντας καὶ κάθε τόσο στκματοῦσε, ἔψαχνε μὲ τὰ μάτια του δεξιὰ καὶ ἀριστερά, φώναζε καὶ στεκόταν μήπως ἀκούσῃ καμμιὰ φωνή. Μὰ τίποτε δὲν ἐτάραξε τὴν ἀπόλυτη ἡσυχία τῆς νύχτας καὶ ἡ μικρὴ ὀπτασία εἶχε χαθεῖ γιὰ πάντα μὲς στὰ σκοτάδια.

«Οἱ δυὸ χωροφύλακες δὲν φαίνονταν καὶ τόσο ἐνθουσιασμένοι ἀπὸ τὴ συντροφιὰ τῶν σκύλων...»

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'

Στὸ σπίτι τοῦ Ζορκιᾶ

Ὁ Ζορκιᾶς εἶχε κλείσει μὲ δύναμη τὴν πόρτα, ἔβαλε τὴν ἀμπάρα ποὺ στερεωνόταν καὶ μὲ μιὰ ἄλυσίδα, ἔσπρωξε ἀπὸ πίσω μιὰ κασσέλα, μιὰ ξύλινη σκάλα, κοίταξε ἂν τὰ παράθυρα ἦταν κλειστὰ κι' ὕστερα τοποθέτησε τὰ δυὸ μαντρόσκυλά του μπροστά, στὴν πόρτα. Ὅλες τοῦ οἱ κινήσεις ἔδειχναν πὼς εἶχε πάρει μεγάλον τρόμο. Ὕστερα, ξεκρέμασε ἀπὸ τὸν τοῖχο ἕνα παλιὸ ντουφέκι, κάθισε σ' ἕνα ξύλινο σκαμνὶ μπρὸς στὸ τζάκι καὶ κράτησε τὸ ντουφέκι του ἐπάνω στὰ γόνατά του. Κάθε τόσο ἔσκυβε, ἔπαιρνε ἀπὸ τὴ γωνιὰ ἕνα ξυλάκι καὶ ἔρριχνε στὴν ἀδύνατη φωτιὰ ποὺ ἔκαιγε στὸ τζάκι. Σὲ λίγο ἔπεσε ἡ νύχτα καὶ τὸ θέαμα τῆς ἀνακατεμένης κάμαρας ποὺ φωτιζόταν μόνο ἀπὸ τὴν κοκκινωπὴ ἀνταύγεια τῆς φωτιᾶς αὐτῆς, ἔγινε πιὸ παράδοξο ἀκόμη. Γιὰ νὰ κάνῃ ἀκόμη μεγαλύτερη τὴν ἐπιρροὴ ποὺ εἶχε στοὺς ἁπλοϊκοὺς χωρικοὺς καὶ γιὰ νὰ τοὺς δυναμώσῃ τὸν φόβο ποὺ ἔνοιωθαν, γι' αὐτόν, ὁ ἀγύρτης εἶχε στολίσει τοὺς τοίχους του μὲ τὰ πιὸ παράξενα βαλσαμωμένα ζῶα. Μία κουκουβάγια μὲ τὰ φτερά της καρφωμένα στὸν τοῖχο κρατοῦσε στὰ νύχια της μιὰ νεκροκεφαλή. Σ' ἕνα ράφι βρίσκονταν στοιβαγμένα χονδρὰ βιβλία καὶ δίπλα τους ἕνα μπουκάλι ὅπου μέσα σ' ἕνα πρασινωπὸ ὑγρὸ κολυμποῦσαν δυὸ-τρία φίδια διατηρημένα.

Παραπέρα ἦταν ἕνα καντηλέρι ποὺ εἶχε χαραγμένα ἐπάνω του διάφορα καβαλιστικὰ σχέδια καὶ σκορπισμένα ἕνα γύρο διάφορα μπουκαλάκια καὶ βάζα, στὰ πιὸ περίεργα καὶ ἀσυνείθιστα σχήματα, ἄλλα γεμάτα κι' ἄλλα ἄδεια.

(Ἀκολουθεῖ) ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΔΗΣ

Ο ΑΓΕΡΑΣ

Εἶμαι ὁ ἀγέρας ὁ τραχὺς κι' ἀγριεμμένος. Φυσάω καὶ ξεσηκώνω σύννεφα σκόνη στὸ διάβα μου. Βουνὰ σηκώνονται τὰ κύματα καὶ σκοῦνε νὰ μὲ προσκυνήσουν. Ἅμα θυμώσω, βουλιάζω καράβια καλοτάξιδα, ξερριζώνω δέντρα, σταματάω τοὺς διαβάτες στὸ δρόμο τους, ἁρπάζω ὅ,τι βρεθῇ μπροστά μου: τὰ κουρέλια τοῦ φτωχοῦ, τοῦ πλούσιου τὴν ὀμπρέλλα, τὸ καπέλλο . .

Εἶμ' ὁ ἀγέρας ὁ κακός, ποὺ κάνει τὰ ὀρφανὰ νὰ τουρτουρίζουν πάνω στὸ φτωχό τους στρῶμα καὶ ποὺ ξυλιάζει τ' ἁπλωμένο χέρι τοῦ ζητιάνου, στὴν ἄκρη τοῦ σταυροδρομιοῦ.

Εἶμ' ὁ ἀγέρας ὁ δυνατός, ποὺ μόλις φτάσω, ἀνοίγουνε παραθύρια καὶ πόρτες νὰ διαβῶ. Σπάζουνε τζάμια, ροῦχα ξεσκίζουνται στὸ σκοινί, ἀνατριχιάζει τὸ νερὸ τῆς λίμνης, κι' ὁ γέρικος ὁ πύργος σειέται καὶ στενάζει...

Εἶμαι ὅμως καὶ καλὸς ἀγέρας! Θὰ βαρεθῶ νὰ σβεντινίζω τὰ σκοινιὰ καὶ τὰ πανιὰ νὰ σκίζω, φυσάω δροσερὸ μελτέμι νὰ σπρώξω τὸ καράβι στὴ χρυσῆ του στράτα.

Μπαίνω ἀπ' τὸ παραθύρι τοῦ ἀνήμπορου νὰ τοῦ δροσίσω τὸ πυρετωμένο κούτελο, παίζω μέσα στὶς μποῦκλες τοῦ παιδιοῦ, καὶ στῆς γρισοῦλας μέσα τὸ φακιόλι.

Ἄ, τί ὄμορφα στὸ περιγιάλι ἀνασηκώνουνται τὰ κυματάκια, πόσο περήφανα πετᾶ ὁ ἀητὸς ποὺ πάνω στὰ φτερά μου τὸν σηκώνω! . .

Εἶμ' ὁ ἐργατικὸς ἀγέρας, ποὺ τοὺς σπόρους τῶν φυτῶν μὲς στὴν ἀτμόσφαιρα σηκώνω, καὶ τρέχω νὰ τοὺς σκορπίσω σὲ τόπους ξεραμένους.

Ἐγὼ βοηθάω στὸ λίχνισμα, κι' ἐγὼ στὰ κύματα δύναμη δίνω στοὺς βράχους μ' ὀμορφιὰ νὰ χτίσουνε σπηλιές, καὶ θόλους καὶ καμάρες.

Εἶμ' ὁ ἀγέρας ὁ καλλιτέχνης, ποὺ τὴν κακιὰ βροχὴ παγώνω νὰ φτιάσω χιόνι ζηλευτό!

Βόβ! . . βουΐζω τὸ χειμῶνα στὸ σοκάκι, καὶ διώχνω τὸν κόσμο νὰ τρέξῃ νὰ ζεσταθῇ στὸ φτωχικό του.

Πόσο γλυκειὰ ἡ θαλπωρὴ μέσα στὸ σπίτι! ΚΙΤΣΑ ΜΑΛΙΚΟΥΤΗ

ΣΤΡΑΤΙΩΤΕΣ ΤΟΥ ΜΕΤΩΠΟΥ

Τῆς Πίνδου ἀητοί, στρατιῶτες, ποὺ πε-
|τᾶτε
Ἀπὸ μιὰ σ' ἄλλη ξάγναντη κορφή,
Ὁποῦ νυχτόμερα ἀγρυπνα κρατᾶτε
Νοῦ καὶ καρδιά, σὰ δίκοπο σπαθί,

Κι' ἀπόνα σ' ἄλλον ἄθλο, ἀπ' τὴν αἰ-
|θάλη
Ἀπ' τόνα στ' ἄλλο σκώνετε βουνὸ
Τῆς λευτεριᾶς τὴ φλόγα, ἀπὸ μιὰ σ'
|ἄλλη
Ψηλότερη κορφή, ὥς τὸν οὐρανό!

Ποὺ ἀπὸ μιὰ σ' ἄλλη δόξα, μὲ τ' ἀνέμου
Χυμᾶτε τὰ πανάλαφρα φτερά,
Ποὺ τὸ σκοπὸ τὸν ἅγιο τοῦ πολέμου
Ὑψώσατε μέσ' σ' ἄχραντα ἱερά,

Δὲν εἶναι ἡ γῆς, τὰ τίμια χώματα, ὅπου
Οἱ φάλαγγές σας ἄφοβα τραβᾶν,
Δὲν εἶναι ἡ γῆς, στρατιῶτες τοῦ μετώπου,
Στρατιῶτες τοῦ Λιμπόχοβου, τοῦ Ἰβάν,

Δὲν εἶναι ἡ γῆς, στρατιῶτες τοῦ Μοράβα,
Εἶναι ἡ ψυχή μας πῶχει λυτρωθεῖ!
Εἶναι ἡ ψυχή μας ποὺ κρατιόνταν
|σκλάβα
Κι' ἔχει ἀπὸ σᾶς στὸ φῶς ἀναστηθεῖ!...

ΤΑΚΗΣ ΜΠΑΡΛΑΣ

ΛΑΧΤΑΡΑ

Πεῦκα, πλατάνια, ἔρημα
Στὴ ράχη ἑνὸς βουνοῦ,
Στέκουν, ἐκεῖ, μονάχα,

Καὶ χαίρουνται τὶς ὀμορφιὲς
Τῆς γῆς καὶ τ' οὐρανοῦ.
Ἀχ! τὶς χαρές τους νὰ χα!

ΑΓΓ. ΜΟΣΧΟΣ

ΕΙΚΟΝΕΣ ΠΑΙΔΙΩΝ ΕΚ ΤΟΥ ΦΥΣΙΚΟΥ

Σ' ἕνα παιδικὸ κινηματογράφο τὴν Πρωτοχρονιά.

(Ἀνεκοινώθη χωρὶς ὄνομα)

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΕΛΛΑΔΑ

Στά κάστρα σου ὁ ἀντίλαλος φτάνει τοῦ [Μαραθῶνα
τήν ἅγια αὐτή στιγμή
Καί μέ τιτάνια ἔξαρση, στόν ἱερό σου [ἀγῶνα
σὲ σπρώχνει ἐμπρὸς μ' ὁρμή'

Ἀχολογάει τό σάλπισμα τῆς νίκης σου [πού φτάνει
ὁλοῦθε ἡρωϊκή,
Κι' ἡ δόξα παραστέκοντας σοῦ πλέκει [ὥριο στεφάνι
κι' ἀψίδα θριαμβική. . .

Νικήτρα ἐσύ, ἀκατάλυτη, καρδιά, ψυχή [σοῦ κράζει
—λαχτάρα Ἑλληνική—
Νά φτάση ἐκεῖ τό χέρι σου πού ὁ πό- [θος μας κοιτάζει
κι' ἡ ἐλπίδα μυστική. . .

Ἑλλάδα, ἀνήλεα σύντριψε μὲ τἄλκιμό [σου χέρι
τοῦ ὀχτροῦ σου τήν ὁρμή,
Καί σκέπασε τά λεύτερα, δακρύβρεχτά [σου μέρη
μαθάνατη τιμή.

Βέρθερος [Α]

Ο ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΟΣ ΧΡΟΝΟΣ

Ὁ καινούργιος χρόνος. . .

Μ' ἀγωνία μετρᾶμε τίς στερνές μέρες τοῦ Δεκέμβρη.

Κάθε μιά πού περνᾶ κι' ἕνα βῆμα τοῦ παλιοῦ χρόνου πρός τόν θάνατο. Πάντοτε μᾶς φαίνονται ἀργές αὐτές οἱ στερνές μέρες, ἀτέλειωτες. Λές καί διψασμένοι, λαχανιασμένοι, κοιτᾶμε μακρυά τόν νέο χρόνο πού τρεμολάμπει στήν ἀπέραντη πεδιάδα τῶν αἰώνων.

Πάντοτε φρονεύει καί τυλίγεται στήν ὁμίχλη τῆς ἀμφιβολίας. Καί τόν θωροῦμε ἀπό μακρυά σάν κάποιο ὄνειρο καί τόν προσμένουμε, τόν προσμένουμε. . .

Πολλοί μετάνοιωσαν μέχρι τώρα γι' αὐτή τους τήν προσμονή. Πολλοί θἀθελαν νά μήν τόν εἶχαν ἀντικρύσει τόν νέο χρόνο πού τόν προσμένανε ρόδινο, εὐτυχισμένο κι' ἤρθε μέ μορφή χάρου, φτώχειας, δυστυχίας.

Κι' ὅμως λένε: «Ἄμποτε νἄρθη ὁ ἄλλος» κι' ἐξακολουθοῦν τήν πορεία στήν πεδιάδα τῶν αἰώνων στό ὅραμα τοῦ ἑπόμενου θαμπόθωρου χρόνου. Προχωροῦν. . .

Φαντάστηκες ποτέ αὐτήν την πεδιάδα τῶν αἰώνων; "Ἀνθρωποι πού προχωροῦν οὐρά, ὄχως ἀρχή, ὄχως τέλος. Οἱ χρόνοι κολλημένοι σέ κανονικές ἀποστάσεις στήν πορεία τους σά στῆλες χιλιομέτρων. . . Κι' αὐτοί νά βαδίζουν: Ἄλλοι σκυφτοί, ἄλλοι ὀρθοί, ἄλλοι σκυθρωποί, ἄλλοι γελαστοί. Καί κάθε χοι νησιῶτες δέν γεύτηκαν τῆς μεγάλης γιορτῆς τίς χαρές, δέν πῆγαν μαζί ὅλοι οἱ Χριστιανοί γιά νά ψάλλουν. Βουβές, θλιμμένες δέν σήμαναν τήν παγκόσμια γιορτή.

Κι' ὅμως στά ἄλλα τά νησιά, τά νησιά τά λεύτερα, κι' ὅμως στήν μητέρα Ἑλλάδα μ' ὅλου τοῦ πολέμου τήν λύπη, ἡ νικηφόρα πατρίδα γιόρτασε χαρούμενα τήν Χριστουγεννιάτικη χαρά. Οἱ καμπάνες τῶν κάτασπρων ξωκκλησιῶν καί τῶν ἐκκλησιῶν κάλεσαν τούς πιστούς γιά νά προσευχηθοῦν.

Ἄν τό μάτι μας, περνώντας ὅλον αὐτόν τόν χαρούμενον ὄγκο, φθάση σ' ἐκείνους τούς ἀλύτρωτους βράχους, στά δύστυχα νησιά, δέν θά δῆ τίς καμπάνες νά κτυποῦν ὅπως ἀλλοῦ. Θλίψη καί πόνος σ' ὅλους. . . Μόνο τῶν νησιωτῶν πού ὑποφέρουν ἀπ' τόν βάρβαρο δυνάστη θά δῆ νά πάλουν οἱ καρδιές, θά τούς δῆ νά ὑποφέρουν μά καί νά προσεύχονται σιωπηλά γιά τήν λευτεριά τους. Τίς κοιτάζουν θλιμμένα αὐτές πού καί φέτος δέν χτύπησαν καί παρακαλοῦν τό Θεό νά χτυπήσουν γοργά, πολύ γοργά.

Β'

Κι' ὅμως ἐτοῦτες οἱ θλιμμένες καμπάνες, ἐξκούραστες τώρα, θά σημάνουν σὲ λίγο τῆς λευτεριᾶς τήν ὥρα. Στά γαλάξια ἀκρογιάλια τῶν διαμαντένιων νησιῶν τοῦ Αἰγαίου, τό χτύπημά τους θ' ἀνηκήση χαρούμενο ὕστερα ἀπό τόσους αἰῶνες.

Κι' ἄν ἐφέτος τά Χριστούγεννα δέν χτύπησαν, κι' ἄν χρόνια ὁλόκληρα ἡσυχοῦσαν ἀπό τήν θλίψη τῆ μεγάλη, κάτω ἀπ' τοῦ φρικτοῦ δυνάστη τήν ὑποταγή, τώρα θ' ἀναπληρώσουν τῶν αἰώνων ὅλων τήν ἡσυχία.

Καί τό χτύπημά τους τό τρελλό, ἀφοῦ εὐχαριστήση τίς καρδιές τῶν νησιωτῶν, περάσει κι' ἀπ' τῆς Ἑλλάδας τῆς μητέρας των τήν χώρα καί σάν χαρά γιά τήν ἕνωση καί σάν εὐγνωμοσύνη γιά τή λευτεριά, σφυρίξη καί στοῦ πρωτινοῦ δυνάστη τά αὐτιά σάν εἰρωνεία καί σάν ὑπενθύμιση τοῦ βαρβάρου περάσματός του διαβῆ συγκινώντας κι' ὅλες τίς λέφτερες χῶρες, κάνοντας τοῦ κόσμου ὅλου τόν γύρο, θά γυρίση πάλι πίσω στά νησιά, δαφνόφορτο καί μυροβόλο, χαρούμενο χτύπημα, ὕστερα ἀπό τόσα χρόνια καί τόσες αἰῶνες. . .

Νηρεὺς [Β]

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ

Τό κόψιμο τῆς Βασιλόπητας.

Σκίτσο τοῦ Ἅρπη

τόσο πολλοί πού πέφτουν. Καί κάθε τόσο νέοι πού γεννιοῦνται.

Λίγους θἄβλεπες νά κοιτᾶνε πρός τά πίσω, λίγους. Ὅλων τό βλέμμα καρφωμένο μπρός. Ὁ καθένας κάτι θἄχη νά προσμένη ἀπ' τήν καινούργια περίοδο. Ὅσοι δέν κοιτᾶνε μπρός εἶναι οἱ ἀπελπισμένοι, τά ράκη τῆς ζωῆς.

Προσπεράσαμε τή στήλη πού γράφαμε 1940. Σέ λίγο θά φτάσουμε στήν ἑπόμενη. Ποιός ἤξερε τί δόξα προετοίμαζε γιά μᾶς τούς Ἕλληνες ὁ χρόνος αὐτός; Κανείς δέν εἶχε προμαντέψει τέτοιο ἀνύψωμα. Ποιός ξέρει τί καινούργιες δάφνες προετοιμάζει ὁ ἑπόμενος;

Ἐέρουμε νά μαντεύουμε, μά προσμένουμε. Καί βαδίζουμε στήν πεδιάδα τῶν αἰώνων σάν ξεχωριστή ὁμάδα ἀνθρώπων, μεῖς οἱ Ἕλληνες, βαδίζουμε πρός τά μπρός γέροι, νέοι καί παιδιά, ἄντρες καί γυναῖκες. Μέ τό μέτωπο ψηλά, τό βῆμα σταθερό καί τήν ὄψη σίγουρη.

Ἕνα φωτοστέφανο. ἔχει πάλι χαραχτεῖ πάνω ἀπ' τά κεφάλια ὅλων μας. Ἕνα φωτοστέφανό, ὅμοιο μ' ἄλλο ἕνα πού διακρίνεται πίσω, μακρυά, σὲ ἀπόσταση εἰκοσιπέντε αἰώνων, καί μ' ἄλλο ἕνα σὲ ἀπόσταση ἑνός πάνω κάτω αἰώνα.

Σίφουναρ [Β]

ΧΑΡΟΥΜΕΝΕΣ ΚΑΜΠΑΝΕΣ

Α'

Στά δώδεκα διαμάντια τοῦ Αἰγαίου, τά ὑπόδουλα νησιά τῆς ἄκρης τοῦ πελάου, δέν χτύπησαν καί φέτος τά Χριστούγεννα οἱ καμπάνες τῶν ἐκκλησιῶν, τῶν ξωκκλησιῶν. Καί πάλι οἱ δύστυ-

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ ***Νηρεὺς*** μπατσίζει ἕξαφνα τόν ***Μορφέα***. Αὐτός τοῦ ἀνταποδίδει ἀμέσως τόν μπάτσο μέ θυμό.

Καί ὁ ***Νηρεύς:*** —Κι' ἐγώ ἔλεγα πώς θά μ' εὐχαριστοῦσες γιά τό κουνούπι πού σοῦ σκότωσα στό μάγουλό σου!

Ἄλκης Μύρας

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀθῆναι, 42 ὁδὸς Εὐριπίδου
τὴν 27 Δεκεμβρίου 1940

1941

Εὔχομαι στ' ἀγκπητά μου παιδιά αἴσιο κι' εὐτυχισμένο τόν καινούργιο Χρόνο. Μαζί μέ τίς δικές μου, τούς διαβιβάζω καί τίς ἀλόθερμες εὐχές τῆς κυρᾶ - Μάρθας, τοῦ Ἀνανία κι' ὅλου μου τοῦ σπιτικοῦ. Ὁ κ. Φαίδων εὔχεται χωριστά μέ τή σημερινή Ἐπιστολή του. Καί τοῦ χρόνου, παιδιά μου, καί πάντα μέ νίκες, πάντα μέ χαρές.

Γέλασα, ***Ριχάρδε***, μέ τά «δείγματα τῆς φιλίας» πού θέλησαν νἀφήσουν σ' ὅλο σου τό σῶμα τά ζῶα πού ἀγαπᾶς. Μοῦ φαίνεται ὅμως πώς τό λάθος εἶναι δικό σου: πρῶτο, παραπλησιάζεις ζῶα πού δέν σὲ γνωρίζουν καί δέν μποροῦν νά ξέρουν τήν ἀγάπη σου — ὅπως ὁ γάϊδαρος, ὁ γλάρος κτλ. — καί δεύτερο, θἀ παίζης ἄσχημα μ' ἐκεῖνα πού γνωρίζεις καί θά τά ἐνοχλεῖς, ὅπως τά σκυλιά καί τή γάτα τῆς Ἀγκύρας. Ὡστόσο ἡ ζωοφιλία σου εἶναι μεγάλη, ἀφοῦ ἐξακολουθεῖς νἀγαπᾶς τά ζῶα καί μ' ὅλ' αὐτά τά δείγματα (ἢ δῆγματα;) καί σημάδια. . .

Μπορεῖς νἄσαι περήφανος, ***Γελαστὲ Ἀντιπλοίαρχε***, ἀφοῦ ἔχεις δυό ἀδέλφια στόν πόλεμο, ἀδιάφορο ἂν ἐσύ κλθεσαι ἐδῶ. Μήπως δέν θά πήγαινες μέ τήν ἴδια προθυμία, ἂν ἦσαν τρία-τέσσερα χρόνια μεγαλύτερος; Χαίρω πού ἀναδιοργανώθηκε ἡ «Τρελλοπαρέα» καί θά ξαναφαίνεσαι. Ὡρισμένως, ἄμα μοῦ γράφης τόσο πολλά — 10 σελίδες! — ἡ λογοκρισία θά κρατῆ πολύ τά γράμματά σου. Ὁ κ. Φαίδων, ἐκτός τοῦ Σαββάτου καί τῆς Πέμπτης, βρίσκεται τίς μεσημβρινές ὥρες στό γραφεῖο του καί πολύ εὐχαρίστως θά σὲ δεχθῆ.

Οἱ ἀπαντήσεις σου, ***Φοῖβε***, ἔγιναν ὅλες δεκτές. Ἀνανέωσα τό ψευδώνυμό σου, σοῦ ἔστειλα τούς δυό τόμους καί τά φυλλάδια πού ἐζήτησες, καθώς καί δυό δεσμίδες λυσσχαρτα. Στή Σημείωση τῶν Εὐσήμων σου θά βάλης μόνο ὅσα πῆρες σὲ Διαγωνισμούς πού τἀποτελέσματά τους δημοσιεύθηκαν στόν τόμο τοῦ 1940. Ὅστε δέν εἶναι ἀνάγκη νά κοιτάξω τίς λύσεις σου καί νά σοῦ πῶ πόσα Εὔσημα ἀντιστοιχοῦν.

Φανταζόσυμαι, ***Πειρακτήρι***, τή χαρά τῆς ἀδελφῆς σου. . . Ἀς λοιπόν νά ἐπιτρέπω τάγγλικά ψευδώνυμα, σ' ὅσους μάλιστα τά ἔχουν ἀπό πρίν; Ναί, γιά μερικά ὅπως ***Νεύτων, Σαίξπηρ, Ἰβανόης*** κλ. μπορῶ νά κάνω ἐξαίρεση, καί γιατί εἶναι κλασσικά, παγκόσμια, καί γιά τιμή τῆς μεγάλης μας Συμμάχου.

Παραστικά τό πόδι, ***Στραβάξυλο***, καί πρόσεχε ἄλλη φορά ὅταν παίζης κρυφτό στίς ἐκδρομές. . . Ἔ, βέβαια ποῦ δέν πρέπει νά παραπονιέσαι, σὲ καιρό ποῦ ἄλλοι πολεμοῦν καί πληγώνουνται πολύ πιό «σοβαρούτσικα» ἀπό σένα. Ἐλπίζω νά σηκωθῆς γρήγορα καί νἄρθης στό γραφεῖο μου, ὅπως μοῦ γράφεις.

Ἔλαβα, ***Λευκὴ Καμέλια***, τή Στατιστική τῆς Σ. Σ. Συνδρομητῶν. Εἶναι πραγματικῶς μιά πολύ καλή ἐργασία, ποῦ ἔπρεπε νά δημοσιευθῆ ὁλόκληρη, κι' ὄχι μόνο τά γενικά. Δυστυχῶς ὁ χῶρος δέν τό ἐπιτρέπει. Εἶναι προπάντων οἱ Μ. Ἀγγελίες, ποῦ περιορίζουν πολύ τήν Ἀλληλογραφία μου. Ὡστόσο σὲ συγχαίρω ποῦ εἶχες καί τήν.. αὐταπάρνηση νά πιστοποιήσης τήν ὑπεροχή τῶν ἀγοριῶν.

Ναί, ***Σανθὲ Ἱππότη***, τώρα ποῦ τά σχολεῖα ἔκλεισαν, ἐγώ εἶμαι «ἡ μόνη σας σύντροφος», καί χάρη σὲ μένα περνᾶτε μερικές ὧρες «ξέννοιαστες κι' εὐχάριστες». Γι' αὐτό εἴσαστε «γιά πάντα ὑποχρεωμένοι στόν κ. Νικολαΐδη, γιά τήν εὐγενικιά του χειρονομία». Τοὺς Ἰταλοὺς τοὺς γράφεις τώρα ***Ἰτταλούς;*** Καλό κι' αὐτό. Ἄκουσα κι' ἐγώ γι' αὐτή τήν ὡραία καί χαρακτηριστική σκηνή μεταξύ τοῦ Εὐζώνου Μήτρου καί τῆς ἀρραβωνιαστικιᾶς του, ἀπό τήν πολεμική ἐπιθεώρηση «Μπράβο, κολονέλλο». Σκοπεύω μάλιστα νά τή ζητήσω ἀπό τούς συγγραφεῖς καί νά τή δημοσιεύσω.

Μέ χαρά, ***Κίτρινη Ἀράχνη***, ἔλαβα τό δελτάριό σου κι' εἶδα πώς ἀγλότωσες ἀπό τή δολοφονία τῆς Πάτρας. Ἐκεῖ σοῦ ἔστελνα τό φύλλο, ἀλλά τώρα θά σοῦ τό στέλνω στό χιονισμένο χωριό ὅπου κατέφυγες. Γιά λίγο ὅμως καιρό. Γιατί «θά νικήσουμε καί θά τά ξαναδροῦμε ὅλα». Εὐχαριστῶ γιά τήν ἐπισταγή. Ὁ κ. Σ. σοῦ ἔγραψε χωριστά.

Ἔλαβα ἀκόμα δυό γράμματά σου ἀπό τήν Ἀθήνα, ***Ἠλιαχτίδα***. Ὁ κ. Π. σ' εὐχαριστεῖ γιά τίς εὐχές. Λυπήθηκε πολύ κι' αὐτός ὅταν ἤλθες στό γραφεῖο καί δέν ἤταν ἐκεῖ, ἐνῶ χάρηκε πολύ ὁ κ. Φ. πού ἤταν κι' ἔκαμε τή γνωριμία σου. Καθόλου παράξενο πού σοῦ μιλοῦσε «σά νά σὲ γνώριζε χρόνια». Μήπως δέν σ' ἐγνώριζε, καί πολύ καλά μάλιστα, ἀπό τήν τόσο ζωηρή συμμετοχή σου στή διαπλασιακή κίνηση; Ὡραῖο καί τἄλλο σου γράμμα γιά τήν κατάληψη τοῦ Ἀργυροκάστρου.

Σ' ἄλλους δέν ἔχω τόπο νἀπαντήσω ἐκτενῶς. Μ' ἔπνιξαν οἱ Μικρές Ἀγγελίες. Θἀπαντήσω σὲ μερικοὺς συντομώτερα στοὺς Ἀσπασμοῦς, καί τοὺς ἄλλους θά τοὺς ἀφήσω γιά τό ἐρχόμενο.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Κανένα ψευδώνυμο δέν ἐγκρίνεται, οὔτε ἀνανεώνεται, ἐν δέν συνοδεύεται ἀπό τό δικαίωμα, δρ. 10.— Τά ἐγκρινόμενα ἢ ἀνανεούμενα ἰσχύουν ὡς τήν 30 Νοεμβρίου 1941. Ὅσα συνοδεύονται ἀπό Α. ἀνήκουν σὲ ἀγόρια, καί ὅσα ἀπό Κ, σὲ κορίτσια.

Νέα Ψευδώνυμα: Πρασινομάτα Νεραΐδα, κ. (ΡΔ). Νίκη τῆς Ἑλλάδος, κ. (ΜΠ). Ἡρωική Πίνδος, κ. (ΜΣ). Τεμπέλα, κ. (ΕΚ). Ἐφευρέτης, ἀ. (ΧΜ). Γλαῦκος, ἀ. (Ρ. Τεύλορ). Ἑλλάς, κ. (ΚΖ). Ἀλόη, κ. (;;). Ἀητός τῆς Ἠπείρου, ἀ. (ΤΤ). Μακεδονοπούλα, κ. (ΕΑ).

Ἀνανεώσεις Ψευδωνύμων: Ἐγώ, ἀ. Καζαμίας, ἀ. Ρεπόρτερ, ἀ. Βοσκαρούϋ, ἀ. Μορφεύς, ἀ. Κρητικοπόπουλα, κ. (ΡΒ). Νίλς, ἀ. Πρόμαχος τῆς Ἐλευθερίας, ἀ. Ἄλκης Μύρας, ἀ. Ξανθή Κουκλίτσα, κ. Αἴγλη, κ. Τρισκατάρατος, ἀ. Σκιά, κ. Παράξενη Μικρούλα, κ.

Η Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: ***Γεώργον Ἐμ. Ἀποστολάκην*** (χαίρω πολύ ποῦ μπαίνεις δρίστικά καί στήν κίνηση· νά μοῦ στείλης ὅμως ἄλλο ψευδώνυμο, γιατί καθώς θά εἶδες—τό γράμμα σου εἶναι ἀπό 5 Νοεμβρίου—τά ξενικά ἀπαγορεύθηκαν· ὄχι δέν εἶν' ἀργά, ἂν κι' ἔχεις 7 χρόνια ποῦ μέ παίρνεις· ὡραία ἡ Στατιστική σου Σ.Σ.Σ. καί Καλλιτεχνικῆς Συνεργασίας· ἀλλά μοῦ ἔστειλαν πολλές, κι' ἐλλείψει χώρου δέν ἐδημοσίευσα καμμιά, ἐκτός τῆς πρώτης, κι' αὐτῆς στά γενικά της.) ***Βασίλισσαν τῶν Ρόδων*** (πολύ ὡραῖο τό πατριωτικό γράμμα σου γιά τήν κατάληψη τοῦ Ἀργυροκάστρου· εἶπα στόν κ Φαίδωνα ὅσα μοῦ γράφεις καί σ' εὐχαριστεῖ πολύ· περιμένω.) ***Θάλασσόλυκον*** (καί τό δικό σου πατριωτικό γράμμα ὡραιότατο· ναί, ὁ «Δαυΐδ Κρῶφορδ» ἔχει στήν ἀρχή κάποιες ἀναλογίες μέ τόν «Τόμ Σῶγερ»· γιά τίς Μικρές Ἀγγελίες νά μοῦ στέλνης κάθε τόσο ἀπό μιά ἐπιταγή 30, 50 δραχμῶν, νά σὲ πιστώνω καί νά σὲ χρεώνω.) ***Ἑλληνικά Δωδεκάνησα*** (χαίρω πολύ γιά τή γνωριμία· θά εἶδες τήν ἔγκριση τοῦ πατριωτικοῦ ψευδωνύμου σου· μήν ἀμφιβάλης πῶς ἡ ἀγαπημένη σου πατρίδα θά γίνη γρήγορα ἑλληνική· μποροῦσαμε βέβαια νά γνωριζοθοῦμε καί προτύτερα, ἀφοῦ μέ παρακολουθῆς 8 τώρα χρόνια· ἀλλά ποτέ δέν εἶναι ἀργά.) ***Αὐγήν*** (χαίρω γιά ὅλ' αὐτά ποῦ μοῦ γράφεις· σοῦ ἀνανέωσα τό σύντομο, ἑλληνικό καί ὡραῖο ψευδώνυμό σου· πῶς ἤθελα νά ἤταν τέτοια ὅλα! γιατί δέν εἶναι μόνο τά ξενικά, ποῦ σὲ χαροπάλησε ἡ καταργησή τους· εἶναι καί κάτι ἄλλα, μεγάλα, δυσπρόφερτα, δύσκλιτα, ἀκαλαίσθητα...) ***Ὀλυμπιονίκην*** (τά ἔλαβα μαζί μέ τό ὡραῖο σου γράμμα· ἀλλά πολλά ἔστειλες· ἄλλη φορά, σὲ παρακαλῶ, νά στέλνης ἀπό ἕνα, ἢ τό πολύ δυό, ὅταν εἶναι μικρά, ἀνέκδοτα κτλ.) ***Πειραιώτισσαν*** (ἡ Συλλογή σου εἶναι ἐν τάξει, ἔννοια σου·) ***Θερμὴν Πατριώτισσαν, Βιργινίαν Ἀγγελίδου*** κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετά τήν ***26 Δεκεμβρίου***, θἀπαντήσω στό ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 293ου Διαγωνισμοῦ Λύσεων. Αἱ λύσεις τοῦ φυλλαδίου τούτου δεκταί μέχρι τῆς 4 Μαρτίου.

ΑΠΟ σήμερον ἀρχίζει ἡ δημοσίευσις Ἀσκήσεων ἀπό Συλλογάς τοῦ νέου Διαγωνισμοῦ πρὸς Σύνθεσιν, τοῦ ὁποίου ἡ προθεσμία λήγει τήν 31 Ἰανουαρίου. Τἀποτελέσματα τοῦ προηγουμένου διά τάς Ἀσκήσεις τοῦ 1940 θά δημοσιευθοῦν λίαν προσεχῶς.

41. Δεξίγριφος

Ἐπίρρημα ἑνώνω
Μέ κάτι ποῦ τό ζώνω
Καί μάναφορική,

Καί ποταμό μεγάλο
Σοῦ κάνω δίχως ἄλλο,
Μά στήν Ἀμερική.

Νηρεὺς

42. Συλλαβόγριφος

Τρεῖς νότες μόνο, φίλε λύτα,
Μαζί ἂν τίς πῆς,
Μέσα στό χέρι σου γιά κοίτα
Καί θά τό βρῆς.

Νυχτελούλουδο

43. Στοιχειοτονόγριφος

Κάποιο πέλαγος ἂν πιάσης,
Τό μεσαῖο του ἂν κατέβης
Καί τόν τόνο του ἀνεβάσης,
Μικρή πόλη θά τό φτιάξης.

Νυχτοτραγουδο

44. Μεταγραμματισμός

Ψάρι, μικρό, πολύ κοινό,
Τοῦ ἀλλάξεις τό κεφάλι,
Κι' ἔν' ἄλλο εὐθύς θαλασσινό
Νηστίσιμο πρόβαλλει.

Ἄλκης Μύρας

45. Κρυπτογραφικόν

12345657 = Ἐκ τῶν Διαδόχων.
25357 = Ἄνεμος.
374125 = Ἰταλός κόμης, ἐχθρός μας.
452452 = Πέλαγος.
54257 = Ποτόν.
6157 = Πρίν γίνῃ ὁ κόσμος.
735657 = Σημεῖον βολῆς.

Δημήτριος Ἰγεριντὸς

46. Ἐπιγραφὴ ἐκ Διπλῆς Ἀκροστιχίδος

* * Τὰ δύο πρῶτα γράμματα ἑκάστης
* * τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων νὰ
* * τεθοῦν εἰς τὴν θέσιν τῶν ἀστερί-
* * σκων, καὶ θὰ σχηματισθῇ Ἐπιγραφὴ
* * τῆς ὁποίας ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις:

1, Μέγα κράτος τῆς Εὐρώπης· 2, Ποταμὸς τῆς Ἀττικῆς· 3, Βασίλισσα τῶν Θηβῶν· 4, Τετράποδον παχύδερμον· 5, Πόλις τῆς Θεσσαλίας.

Στραβόξυλο

47. Φύδην-Μίγδην

πέτρα-φέσα-σοὶ ταῦ

Πειραιώτισσα

48. Γρίφος

λι
λι λι
ἡ πᾶν νο+αι Χειμὼν Ἔαρ ἄ!
λι λι Θέρος
λι

Ἀπεραθιτάκι

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 42.

519. Ὀθωνοί (Ὄθων, οἱ).—520. Θρῆνος-Ρῆνος. 521. Σταῦρος-σταῦλος.
522. ΑΙΑ
ΑΙΣΑ
ΑΔΑΝΑ
ΑΓΛΑΪΑ
ΑΡΚΑΔΙΑ
ΑΣΤΟΥΡΙΑ
ΑΓΡΙΠΠΙΝΑ
ΑΜΑΡΤΗΜΑΤΑ
ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑ
523. ΥΜΕΝΑΙΟΣ (μυῖα, Εὔμαιος, Ναΐας, αἷμα, Ἰούνιος, Οὐννοι, Σούνιον). — 524-528. Διὰ τοῦ Χ: ***Χορός, χέλι, χήν, χόλος, λείχω.***—529. ΝΑΤΡΙΟΝ (Ν-οῦς, Α-ήριον, Τ-όνος, Ρ-ίον, Ἰ-ρις, Ὀ-βολός, Ν-όσος).—530. ***Ζῆθε ἐν ἰδρῶτι τοῦ προσώπου σου*** (ζ εἰς ε, ἐν ι δρῶ, Τίτου πρὸς ὅπου σοῦ).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 ἕως 10 τὸ πολὺ λέξεις μὲ ἁπλὰ στοιχεῖα δρ. 6, τὸ ἐλάχιστον τίμημα. Πέραν τῶν 10 λέξεων 60 λεπτὰ ἡ λέξις· μὲ παχέα δὲ στοιχεῖα δρ. 1 καὶ μὲ κεφαλαῖα δρ. 1,50. Ὁ χωριστὸς στίχος δρ. 5. Οἱ μὴ συνδρομηταὶ πληρώνουν τὰ διπλά. Ἡ προπληρωμὴ εἶναι ἀπαραίτητη.

[ΜΑ' — 68]

Νίκη - ***Ἑλλὰς*** μήπως εἶσαι ὁ Διαπλασιακὸς σύλλογος τοῦ Πειραματικοῦ; ***Μικρὸς Ἀεροπόρος***

[ΜΑ' — 69]

Τσαρουχοκίνητος Φάλαγξ». Στὴν «Συμμαχίαν Διαπλασιακῶν Συλλόγων» ποὺ μὲ τόσο ἐνθουσιασμὸν ἐργάζεται διὰ τὰ ἑξηντάχρονα, εὐχόμεθα καλὴν ἐπιτυχίαν.

[ΜΑ' — 70]

Στὸν ***Ἀντωνάκη Μιχαλόπουλο*** καὶ στὸ ***Δουνᾶ Ἄννινο*** στέλνω τὶς εὐχές μου γιὰ τὶς γιορτές.

«ΦΡΟΥΤΟ» τοῦ «ΠΕΡΙΣΚΟΠΙΟΥ»

[ΜΑ' — 71]

Νίλς, Νέο Φροῦτο, περιμένω Μικρὰ Μυστικά. Δ)σις: Παναγ. Πάνου, Βησσαρίωνος 10.—***Ἀλέξανδρος ὁ Μακεδὼν***

[ΜΑ' — 72]

Ἀλληλογραφῶ, ἀνταλλάσσω τετραδιάκια. Στεῖλτε πρῶτοι. Δ(σις Πόλη Ρίτσου, Κυβέλης 3. ***Ζάχαρη***

[ΜΑ' — 73]

Διαπλασόκοσμε, ὁ καινούργιος χρόνος μὲ τὴν ΝΙΚΗΝ εὔχομαι νὰ εἶναι γεμάτος πρόοδον καὶ δρᾶσιν. Συνεχίζω ἀνταλλαγὴν Μ. Μυστικῶν στὴ νέα μου διεύθυνσιν: Διον. Μορέττην. Φυλῆς 161, Ἀθήνας. ***Ναΐς***

[ΜΑ' — 74]

Ἀγαπημένη ***Χρυσίνα***, χίλιες εὐχὲς γιὰ τὴ γιορτή σου. ***Ρένα***

[ΜΑ' — 75]

Θέματα: Ἐθεάθη Στοιχειωμένη Καλαμιά· τσιρίζουσα ἐν μέσῃ ὁδῷ.

Ξανθὸς Ἱππότης

[ΜΑ' — 76]

Εἰσερχόμενος εἰς νέον λαμπρὸν διαπλασιακὸν ἔτος χαιρετῶ ὅλους-ες, εὐχόμενος ὁλοψύχως ὅπως ἡ νίκη στεφανώσῃ τὰ τιμημένα ὅπλα τῶν ἐνδόξων καὶ ἀδελφωμένων λαῶν: ΕΛΛΑΔΟΣ καὶ ΑΓΓΛΙΑΣ. Ἐξακολουθῶ ἀλληλογραφίαν καὶ ἀνταλλάσσω τετραδιάκια.

ΟΛΥΜΠΙΟΝΙΚΗΣ τῆς «ΝΙΚΗΣ-ΕΛΛΑΔΟΣ»

[ΜΑ' — 77]

Προσοχή!! Τὰ «Λάμποντ' Ἀστέρια» χειροτονοῦν εἰς τὸν βαθμὸν τοῦ ἀρχιεπισκόπου τὸν Ἀρχιμανδρίτην Σπυρίδωνα ἢ Μικρὸν Ἀεροπόρον καὶ Ἀρχιμανδρίτου Εἰρήνη ἢ Μικρὴ Ἑλληνοπούλα.

[ΜΑ' — 78]

Βέρθερος = Μηνᾶς Ματσάκης. Μήπως κι' αὐτὸ εἶναι λυρικὸ ὅπως ἡ [Μ' 656] ἢ μήπως ἀνήκει σὲ τραγωδία; Τὸ ποίημά σου στὴ «Νεολαία» «Νόστιμον ἦμαρ» κωμικωτραγικόν!!! Νὰ ἡ ἀπάντησις τῆς [Μ'—710). Κάλιο ἀργὰ παρὰ ποτέ. ***«Λάμποντα Ἀστέρια»***

[ΜΑ' — 79]

Μπουμπούλ, Ἀριστοφάνη, Τριφύλλι, Ἰδεῶδες, Μικρὲ Ἀεροπόρε, Μικρὴ Ἑλληνοπούλα, γιατὶ δὲν ἀνταποδίδετε Μ. Μυστικά; ***Βοναπάρτης***

[ΜΑ' — 80]

ΣΥΛΛΟΓΟΣ «ΠΕΡΙΣΚΟΠΙΟ» ***Ἰδεῶδες*** (καὶ οἱ δυὸ συνεργοί του) ἄλλο οἱ πνευματικὲς μάχες τῶν μικρῶν ἀγγελιῶν ***πολεῖναι πολιγνίδι*** καὶ ἄλλο οἱ ***δόλιες συκοφαντικὲς ἐνέργειες.*** (Ἀρχίσες τώρα νὰ καταλαβαίνεις ὅτι ὀκ' ἠρὲν νὰ λακτίζῃ κανεὶς πρὸς ***κέντρα***, ἔστω καὶ ἂν ἔχει ***ὁπλήν***;) Δὲν καταλαβαίνουμε τοὺς σκοπούς σου, πάντως λυπούμεθα πολύ.

[ΜΑ' — 81]

Πρωτομπαίνοντας στὴν κίνησι χαιρετῶ φιλικὰ τὸν Διαπλασόκοσμο. ***Δοξασμένο Ναυτόπουλο***

[ΜΑ' — 82]

Ἀλληλογραφῶ καὶ ἀνταλλάσσω Μ Μυστικά. Δ)σις: Ἀνίδα Κατίναν Κορακίτου, Νάξου 81, Ἀθῆναι διὰ ***Δοξασμένο Ναυτόπουλο***

[ΜΑ' — 83]

Η «ΝΙΚΗ—ΕΛΛΑΣ» ἀποχωρεῖ τῆς «Συμμαχίας Διαπλασιακῶν Συλλόγων» λόγῳ τῆς καταπληκτικῆς ἀνικανότητος τῶν κακῇ μοίρᾳ συμμάχων της.

[ΜΑ' — 84]

Τὸ σκουπόξυλον εἰς ἐνέργειαν! Διαγράφομεν τὰ ἀντιδραστικὰ μέλη: Πίοτιν—Πατρίδα, Ἀπόλλωνα τοῦ Μπελβεντέρε, Στοιχειωμένο Πύργο, Τριφύλλι.

«ΝΙΚΗ—ΕΛΛΑΣ»

[ΜΑ' — 85]

Γελαστὲ ***Ἀντιπλοίαρχε***, τί σημαίνει αὐτὴ ἡ σιωπή; ***Κρητικοπούλα***

[ΜΑ' — 86]

Πρωτοχρονιάτικα δῶρα τῆς «ΝΙΚΗΣ—ΕΛΛΑΔΟΣ»: Στὸν Ἀπόλλωνα τοῦ Μπελβεντέρε (παίζοντα... ἀδελφικὴν γροντθοπατινάδαν) μιὰ ντουζίνα ἀδελφοῦλες γιὰ νὰ κλωτσάῃ μὲ τὴν ψυχή του! Στὶς «Ἀσύλληπτες Σκιὲς» στοιχειῶδεις γνώσεις τετάρτης δημοτικοῦ γιὰ νὰ γίνουν πραγματικές... στοιχειωμένες! Σ' ἀμφοτέρους ἑκατὸ μπιμπερὰ καὶ κουδουνίστρες γιὰ νὰ μὴ κλαίνε σὰν μπῇ ἡ ντανιά! Στὸ Τροφύλλι λίγο λίπος ἀκόμη γιὰ νὰ ἐξελειχθῇ σὲ τέλειο... θωρηκτὸ γραμμῆς! Καὶ τοῦ χρόνου Διαπλασόκοσμε! Τὸ 1941 ἂς ἔρθῃ μὲ τὴν Νίκη τῆς Ἑλλάδος καὶ συνεπῶς τὸν θριαμβό τῆς:

«ΝΙΚΗΣ—ΕΛΛΑΔΟΣ»

[ΜΑ' — 87]

Εἰσερχόμενος, χαιρετῶ τὸν Διαπλασόκοσμο!!—***Ξανθὲ Ἱππότη***: Θαυμάσας στὸ Rex ἀγριοφωνάρες σου, ζητῶ ἀλληλογραφία. ***«Χ»***

[ΜΑ' — 88]

(Συνέχεια)... — Οἱ φάκελλοι «Δικτατόρων»—«Κατασκόπων» ἦσαν γραμμένοι ἀπὸ Ὑδραιόπουλο!! Ἴδιος ἀκριβῶς χαρακτήρ!!! Πρὸς ἀπόδειξιν ζητήσατε φακέλλους καὶ γράμματα, δίδοντες δι' ἀγγελίας «Δόγον τιμῆς» ὅτι θὰ τοὺς ἐπιστρέψετε, καταβάλλοντες ταχυδρομικά!!! (Συνεχίζεται)...

ΓΕΛΑΣΤΟΣ ΑΝΤΙΠΛΟΙΑΡΧΟΣ

[ΜΑ' — 89]

Διαπλασόπουλα, ὁ καινούργιος χρόνος νὰ μᾶς φέρῃ τὴν ΝΙΚΗ καὶ κάθε εὐτυχία. ΓΛΑΥΚΟΣ

πρώην ***Ρομπὲρ Τέυλορ***

[ΜΑ' — 90]

Ὀλυμπιονίκη, Κρητικόπουλο, Ἐθνικὸν Ἰδεῶδες, Βαρῶνε, Διαβολάκι, εὐτυχισμένος ὁ καινούργιος χρόνος. ***Κρητικοπούλα***

[ΜΑ' — 91]

Διαπλασόπουλα, πρωτομπαίνοντας στὴν κίνησί σας, στέλνω ἕνα ἐγκάρδιο χαιρετισμὸ σ' ὅλους-ες. ***Ἀλόη***

[ΜΑ' — 92]

Γελαστὲ Ἀντιπλοίαρχε, «ὁ πρῶτος ἁμαρτήτω τὸν λίθον βαλέτω!» Γιατὶ ἀλλοιῶς τὶς ἀποκαλύψεις σου θὰ κολοῦθήσουν ἀποκαλύψεις μας!

ΕΘΝΙΚΟΝ ΙΔΕΩΔΕΣ - ΞΑΝΘΟΣ ΙΠΠΟΤΗΣ τῆς «Νίκης - Ἑλλάδος»

[ΜΑ' — 93]

Διαπλασόπουλα-ες, διερχόμενος τὸ τρίτον ἔτος τῆς Διαπλασιακῆς μου ζωῆς εὔχομαι ***εὐτυχισμένος ὁ καινούργιος χρόνος*** μαζὶ μὲ τὴ ΝΙΚΗ. ΜΟΡΦΕΥΣ

[ΜΑ' — 94]

Νηρέα, Σκυριανόπουλο, Νίλς, Ἄγι, Ἄλκη Μύρα, εὐτυχισμένος ὁ καινούργιος χρόνος. ΜΟΡΦΕΥΣ

[ΜΑ' — 95]

Κόκκινη Γατούλα, Μικρὴ Πιανίστα, γιὰ τὶς εὐχοῦλες σᾶς εὐχαριστῶ! ***Βασίλισσα τῶν Ρόδων***

[ΜΑ' — 96]

Κάποια, εἶσαι ἡ... «διὰ τοῦτο»! Ἄρλετ φ... φ...;; ***Βασίλισσα τῶν Ρόδων***

[Μ' — 97]

Περιπλανώμενος μὲ τὸ ἀεροπλάνον μου «ἀνὰ τοὺς αἰθέρας», ἀπαγειώνομαι στὸ διαπλασιακὸ ἀεροδρόμιο στέλνοντας ἕνα φιλικὸ χαιρετισμὸ σ' ὅλους-ες. ***Τολμηρὸς Ἀεροπόρος***

Τύποις Σεργιάδου